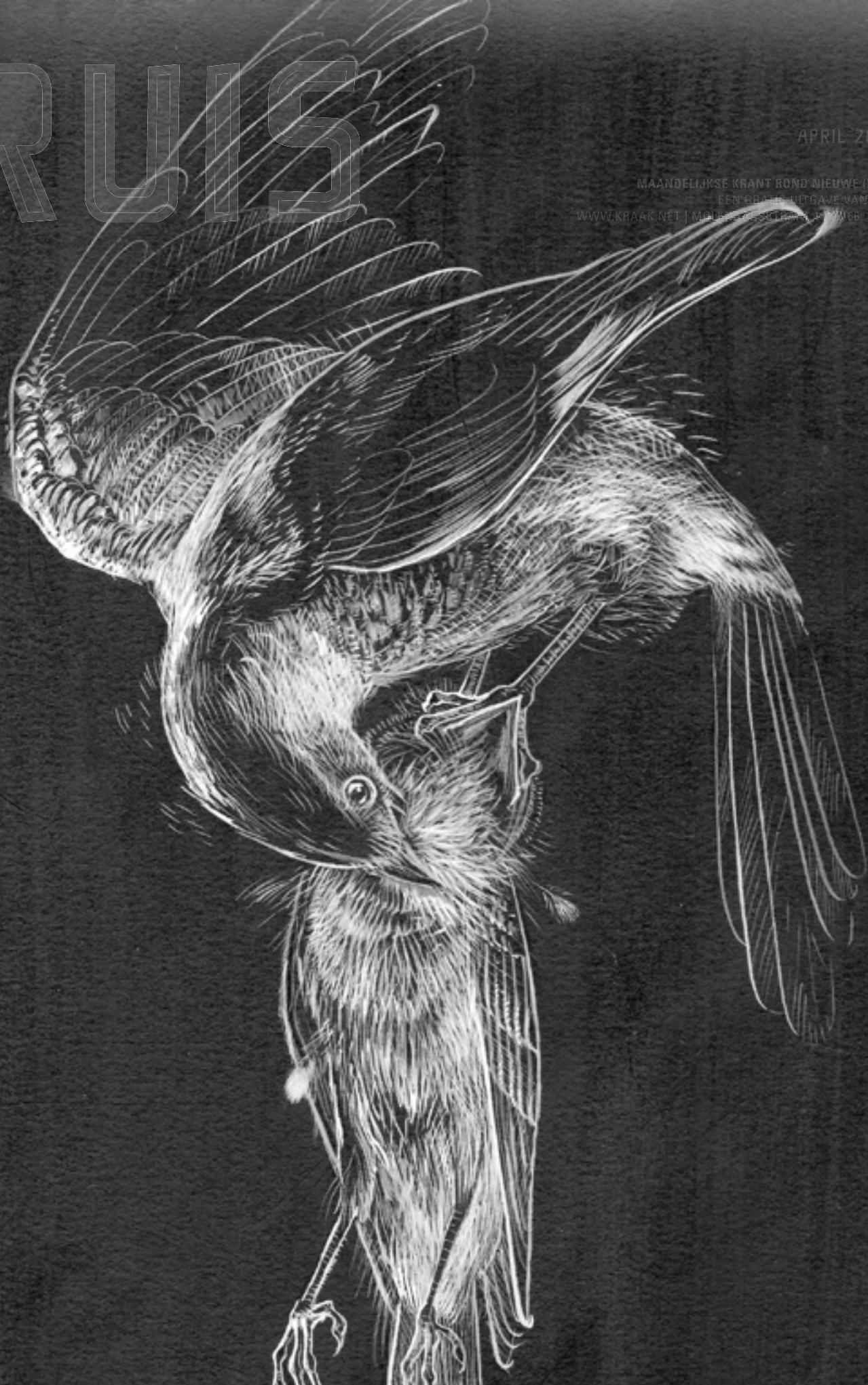

RUIS

APRIL 2010 - 58

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAKVZW
WWW.KRAAK.NET | MOEDERENSTRAAT 41 WING 66 B-9000 GENT

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Stoffel Debuysere, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Mik Prims, Wouter Vanhaelemeesch
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Gerard Herman, Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans
VORMGEVING Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: Nicole M Boitos <http://nicole.cipherprime.com/>
STRIP: Gerard Herman (be)
Bert Huyghe (be)
Savage Pencil (uk)

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

01/04, Beursschouwburg, Brussel

Taku Unami & Anette Krebs (jp/de), Sylvain Chauveau & Pierre Gerard (fr)

01/04, Magasin 4, Brussel

Ruins (jp)

02/04, AB, Brussel

The Gaslamp Killer (us), Falty DL (us)

16/04 TAC, Eindhoven

Hellvete (be), Sylvester Anfang (be), Bear Bones, Lay Low (be)

17/04, Ciné Club du Laveu, Luik

Neil Davidson (uk), Nicolas Desmarchelier (fr), Manuel Mota (pt), Buffle (be)

17-18/04, De Kreun, Kortrijk

Sonic City curated by Deerhoof

Nadja (c) Guylaine Bedard

02/04, De Player, Rotterdam

Wild Classical Music Ensemble (be), Cassis Cornuta (be)

02/04, Magasin 4, Brussel

Thrones (us), Nadja (can), Ovo (de)

03/04, Les Ateliers Claus, Brussel

Jean-Louis (fr), Animus Anima (be), Epileptic Gramofon (be/fr)

03/04, 4AD, Diksmuide

Thrones (us), Nadja (can), OvO (de)

03/04, Scheld'apen, Antwerpen

13 jaar Ultra Eczeema

06/04, Carlo Levi, Luik

Gnod (uk)

09/04, AB, Brussel

Autechre (uk), Rob Hall (uk), Russell Haswell (uk)

10/04, Les Ateliers Claus, Brussel

Drifting Bears Collective (be), Cédric Stevens (be), Fan Club Orchestra (be)

17/04, Les Ateliers Claus, Brussel

Talk Normal (us)

18/04, Carlo Levi, Luik

Weasel Walter (us), Mario Rechtern (de), Sheik Anorak (fr), Ludo Mich (be), Faux Amis (be)

22/04, Logos, Gent

Jenny Q Chai (us)

22/04, AB, Brussel

Lou Reed's Metal Machine Music (us)

23/04, Kinky Star, Gent

Köhn (be)

23/04, Nijdrop, Opwijk

D-Tunes Festival: Faust (de), Master Musicians of Bukkake (us), Hellvete (be)

24/04, La Chapelle Saint-Roch, Luik

John Butcher (uk), Tomoko Sauvage (jp)

25/04, Les Ateliers Claus, Brussel

Tomoko Sauvage (jp)

Chatroulette en de salon-paganisten

Een doorde weekse avond. Ik zet mijn zonnebril op en als ware onderzoeksjournalist begeef ik me naar www.chatroulette.com, de nieuwste internethype waar je met een willekeurige vreemdeling een videochat kunt aangaan. Ik druk op F9 en stem een rukkende Fransman weg om over te gaan naar een tandeloze, vadsige zestiger die een touw rond zijn balzak heeft gebonden en mij aanpoort hem virtueel op zijn ballen te slaan. Het is nog iets te vroeg op de avond vind ik en draai aan het virtuele rad. Ik speel peeping tom bij verveelde stoners, rukkens en masochisten tot ik beland bij een Japanse schoonheid, schaars gekleed, fan van de Ghanese psychband Ata Kak, en overduidelijk virtueel geprojecteerd door een man achter het toetsenbord. Desalniettemin steek ik, angstig en opgehitst door testosteron, mijn lid in haar met tanden omzoomde vagina dentata en ruk mezelf leeg. Overgegeven aan mijn demonisch instinct, vlucht ik weg. Appeltje q.

Als ik 's anderdaags, in een andere paganistische context met Rochefort 10, verhaal over mijn avonturen aan selecte progressieve vrienden reageren ze gechoqueerd. "Deze zelfverklaarde salonpaganisten en vrije geesten weten verdorie het verschil nog niet tussen een dildo en een strap-on", bedenk ik me en bestel nog een Rochefort 10, een godendrank waar Dionysus verzot op zou zijn geweest.

Na de tiende Rochefort valt het me in dat Chatroulette wel degelijk een rottend oord is van seks, perversiteit en geweld, de asociale equivalenten van moraal en wiskunde. Fascinerend dat de drijfveren van onze westerse cultuur dezelfde zijn als die van een sadomasochistische wijnboer uit de Vogezen: de niet-aflatende drang om onze erecties te projecteren. Het valt niet te ontkennen, we hebben die avond nogal wat afgelachen.

Gehypnotiseerd door de hallucinerende

lichtreflecties van het Glazen Straatje (ik kon de dag erna telewerken) overkomt het me. Perversie is de amorele variant van abstractie. Er is een parallel tussen de voorbeeldige abstractie van Griekse kunst (die kleine, onnatuurlijk penis, die perfecte torso's) en de extatische, dionysische rites van de Maenaden; vrouwen die schapen uiteenrijten met hun blote handen en die slangen in het haar hebben die het bloed van hun wangen likken. Analooq is er een verband tussen de verregaande abstrahering van onze hedendaagse cultuur, een subliem berekende rekensom in plaats van een angstloze vrijhaven, en de intoxicatie, desillusie en zelfvernietiging van cokesnuivende jongeren op Ten Days Off of bierspuwende maniakken in Scheld'apen. Het is de positieve en negatieve amplitude van culturele oscillatie. De naakte kracht van rockmuziek is van nature paganistisch en dus niet verschillend van Chatroulette. Dat mijn vrienden, vaak dandy dwepend met paganistische symboliek, als nieuwe puriteinen een moreel oordeel over mijn dionysisch rukgedrag velden, ligt me de dag erna nogal zwaar op de lever. Het waren dan nog wel mannen, meer dan tien jaar ervaringsgericht onderwezen in erecties, ejaculaties, projecties en conceptualisaties.

Nee, er zijn te weinig vrouwen op Chatroulette. En er zijn te weinig vrouwen

op KRAAKoptredens.

Het patronaat van zowel KRAAK als pornografie en fetisjisme wordt bevolkt door symboolmakende mannen. Ik strompel uit mijn bed en zet me in mijn roze pyjama aan de tegenpool van de demonische natuur: een schitterend 24"-scherm van Apple. De zuiverheid en schoonheid van het ontwerp, de witte sensualiteit en het minimalisme doen me denken aan de Griekse kourois. Het androgyne design van Apple resoneert met de vuilheid en de decadentie die erin gekaderd wordt. Het is een vergissing dat Apple, als moderne moraalridder, meer dan 5.000 toepassingen voor volwassenen uit hun Appstore hebben weggehaald. En het is een dwaling dat politiek correcte internetcritici, met de Marshall McLuhanbijbel onder hun rechterarm, het internetmedium aanduiden als de grote nestvervuiler. Niet het medium is perverterend - het is de verbeelding van zijn gebruikers.

Terwijl ik het kunstgras in de bureau stofzuig denk ik terug aan Chatroulette. User Generated pornografie, vol zonden en misdaden, amoreel en vuil. Verworpen door cultureel en politiek correcte kruisvaarders, ontkenner van de ontmenselijkende, menselijke natuur. Ik sluit mijn pruimenogen, zucht en schrob de tandpastavlekken van de muren.

VERGETEN PLAAT

TEKST: Tommy Denys

Shub-Niggurath

Les Morts Vont Vite (1987, Musea)

Tijdens de langste winter aller tijden, waarin het jaar negen overging in het jaar tien, werd onze dopamineproductie volledig stilgelegd. Het licht ging uit en enkel de donkerste boeken en platen werden nog geraadpleegd. Shub-Niggurath staat voor de zwarte geit met duizend jongen uit de bossen, een fictieve godheid uit H.P. Lovecrafts Cthulhumythologie. De geit is een perverse godheid die symbool staat voor de vruchtbaarheid. Ze wordt beschreven als een enorme wolkenmassa waaruit zwarte tentakels worden gespuwd en waarbij slijm uit haar muilen druipt. Ze wordt ondersteund door korte, ronddraaiende geitenpoten. De titel van het album verwijst naar een schilderij uit 1839 van Horace Vernet, een schilder die vooral bekend is geworden met het uitbeelden van veldslagen. Ik las ergens dat deze Vergeten Plaat muziek is die de kern van onze gemene leegheid bereikt. Het kader is duidelijk omschreven.

Les Morts Vont Vite was het debuutalbum van de Franse groep

Shub-Niggurath en werd in 1987 uitgebracht door het, eveneens Franse, Musea-label. Deze uitgeverij staat bekend voor zijn progrockreleases zoals *Wiederje*, *Pulsar*, *Moving Gelatine Plates* en ook enkele Belgische (her)uitgaves van *Cos*, *Pazop* en *Waterloo*.

Enkele jaren geleden werd de eerste demo van de groep nog heruitgebracht, maar volgens mij zat Shub-Niggurath met *Les Morts Vont Vite* op zijn creatieve hoogtepunt. De band bestond uit zes leden: vier mannen en twee vrouwen. We horen naast de drum/bas/gitaar-opstelling ook harmonium, piano en orgel, aangevuld met trombone en vrouwelijke zangpartijen. Shub-Niggurath past in het vakje van de progressieve rock en ook wel dat van zeuhlmuziek. Met dit laatste genre blijkt dan ook duidelijk dat de groep aanleunt bij bands als *Magma* en *Univers Zero*. De term zeuhlmuziek alleen al werkt wellicht tenenkruellend voor heel wat mensen, met alle vooringenomenheid vanden. Daarom deze tip: laat alles even varen en luister.

Van bij de eerste noten van *Les Morts Vont Vite* hoor je de voornaamste karakteristieken van de groep. De bas klinkt erg vuil, donker en fuzzy. Ze zorgt voor de donkerste en onderste laag van het groepsgeluid. In harmonie spelen de gitaar en piano mee. Wanneer de zangeres invalt, denk je aan operamuziek, maar dan met een bevreemdend en ongemakkelijk effect. Dit komt ondermeer doordat de zang meestal in de derde toon zingt van het akkoord waarin het stuk wordt gespeeld om zo tot een samenklank te komen. Het geeft het geheel een lekker gestoord gevoel mee. Een ruwe, brandende gitaar speelt de harmonie mee, maar creëert soms puur overstuurde geluiden die het donkere karakter nog meer accentueren.

De nummers zijn repetitief van aard en kruipen meestal voort aan een traag en macaber tempo. Combineer dat alles met complexe composities en gepassioneerd spelen en je hoort duistere, soms verstikkende en brutale passages die versierd zijn met mooie, kille melodieën.

Na hun debuut bracht de groep nog enkele releases uit met wisselende bezetting, maar de magie was toen al aan het wegebben. Geen makkelijk voer, deze plaat, dat is zeker. En absoluut af te raden bij terrasjesweer of romantische afspraken.

TEKST: Steve Marreyt
ILLUSTRATIE: Bert Huyghe

Telkens opnieuw vat krijgen op je bestaan

Wie speelde er naast Bart Peeters, Jan Leyers, Hugo Mathyssen en Mark Kruithof ook nog in de studentenfuifgroep Beri Beri? Antwoord: **Leo Coomans**. Wat is de beste *free music tape* die er ooit in België is gemaakt? Antwoord: WIM Fanfare, met op sax: Leo Coomans. En wie bracht onlangs een plaat uit waarop hij 'Louie Louie' covert met afvoerbuissax, gevechten met zeemonsters naspeelt door met het mondstuk van een sopraansax in een kom gevuld met water te blazen, en wie gebruikt een aërosoltoestel als muziekinstrument? Jawel: Leo Coomans!

Wat heeft u nu gewonnen? Een interview met Leo Coomans!

Ultra Eczema bracht onlangs jouw 'Basement Recordings 1978-1982' op elpee uit. Welke plaats hebben die opnames binnen jouw oeuvre?

Ze vallen voor mij volledig binnen mijn muzikaal experimenteerterrein. Je kan ze vergelijken met abstracte schilderkunst. Ik studeerde eind jaren zestig aan Sint-Lukas in Brussel. De schilderijen die ik daar toen maakte, moesten niks voorstellen, maar ze moesten wel boeiend, mooi of aangrijpend zijn. Zo denk ik ook over deze muziek: ze is als een abstract schilderij met geluid in plaats van verf.

Heb je die opnames indertijd met een bepaald doel gemaakt?

Ik zag ze toen als werk materiaal om te gebruiken voor aankomende projecten of concerten. Al zoekend en oefenend nam ik stukjes op met mijn cassette recorder die ik dan daarna kon bestuderen.

Deed je vaak zulke experimenten?

Constant. Al was het niet met de bedoeling om dit later ooit nog eens uit te brengen.

Waarom is ze dan nu wel uitgebracht?

Dat komt door mijn zoon Gino. Hij had me gevraagd of ik nog oude cassettes had liggen van mijn experimentele freejazzperiode. Gino maakte uit deze opnames een selectie die hij via de pc op cd heeft gezet, omdat hij die oude opnames boeiend vond en die niet verloren wou laten gaan.

Gino speelt cello. Spelen jullie soms samen?

We hebben één keer thuis samen gerepeteerd. Dat was in functie van een optreden in La Campine. Een oud, primitief Italiaans volkslied met doedelzak en zang inspireerde me om samen met Gino te spelen. Zijn cello was de grondtoon en de melodie mijn altsax. Het zat onmiddellijk goed.

Gino zit ook in Sheldon Siegel. Met hen speelde je op de "La Bamba-avond" in Scheld'apen.

Dat was de eerste keer dat ik met hen samenspeelde. Ik voelde mij wat onwennig, na zoveel jaren aan een stuk in serieuze groepen te hebben gespeeld, maar dat gevoel sloeg al vlug om in een gevoel van bevrijding. Zo van: "Hé, hé, het mag terug. Ik moet niet meer doen alsof ik sax kan spelen!"

Watermuziek

Het openingsnummer van jouw 'Basement Recordings' heet 'Aerosol'. Hierin gebruik je een aerosolmachine als muziekinstrument. Hoe ben je op dat idee gekomen?

Ik ben hiervoor vertrokken vanuit de benaming 'watermuziek', een term uit de klassieke muziek die ik letterlijk heb genomen. Ik nam een grote kom gevuld met water waarin ik taferelen van de zeebodem naspeelde. Ik pletste en plonsde, blies op het wateroppervlak met mijn sopraansax, of gebruikte enkel een darmpje en een mondstuk om het water te keer te laten gaan. Of ik maakte net hele stille geluiden met mijn sopraanmondstuk. Ik heb ook water in mijn baritonsax gegoten en zo proberen te spelen.

Van de nood een deugd maken, heet zo iets.

Uiteindelijk hebben ze zelfs mijn hersenpan nog opengegooid. Het heeft toen niet veel gescheeld of ik zat hier nu niet.

Op de releaseparty heb je 'Aerosol' ook live gebracht.

Het was niet evident om aan een aerosoltoestel te geraken dat aan de juiste muzikale vereisten voldeed. Een gelukkig toeval wilde dat Erik, de drummer van Sheldon Siegel, mij via een familielid een prachtig ouderwets aerosolmachientje kon bezorgen. Het bezat voldoende bromtoon en genoeg luchtdruk, kortom; helemaal geschikt voor de elpeevoorstelling.

Hoe heb je het nummer 'Watermuziek' gemaakt?

Ik ben hiervoor vertrokken vanuit de benaming 'watermuziek' uit de klassieke muziek. Dit nam ik letterlijk: ik nam een grote kom gevuld met water. Daarin begon ik te pletsen en te plonzen, met mijn sopraansax op het wateroppervlak te blazen of met een darmpje met alleen het mondstuk van de sopraansax in het water te keer te gaan. Of heel stil met het sopraanmondstuk geluiden te maken die voor mij taferelen op de zeebodem voorstelden. Gevechten tussen zeemonsters en zo. Ik heb ook water in mijn baritonsax gegoten en zo proberen spelen. Daaruit is het stuk 'Watermuziek' voortgekomen.

Het laatste nummer van de plaat is een cover van Richard Berry's 'Louie Louie'. Waarom koos je ervoor om juist dit nummer te coveren?

Ik wilde duidelijk maken aan die freejazzers dat ik ook van rock-'n-roll hield en dat optreden ook wel plezant mocht zijn. Daarom maakte ik mijn eigen versie van 'Louie Louie'. Om die baslijn van 'Louie Louie' te kunnen spelen, was ik op zoek naar een manier om de bastoon te verlagen. Hierdoor moest ik de buizen van mijn saxen verlengen. Dus heb ik mijn altsax verlengd met kartonnen buizen, mijn baritonsax met grijze afvoerbuizen van de dakgoot en mijn sopraansax met smalle, witte elektriciteitsbuizen. Tijdens het spelen zelf moest ik de bovenste kleppen dan dicht houden en tamelijk laag af en toe een klep even openen en sluiten. Zo ontstond mijn baslijn voor 'Louie Louie'.

Vrijheid

In de jaren '70 maakte je deel uit van de Werkgroep Improviserende Musici, kortweg W.I.M. Hoe ben je daar indertijd bij terechtgekomen?

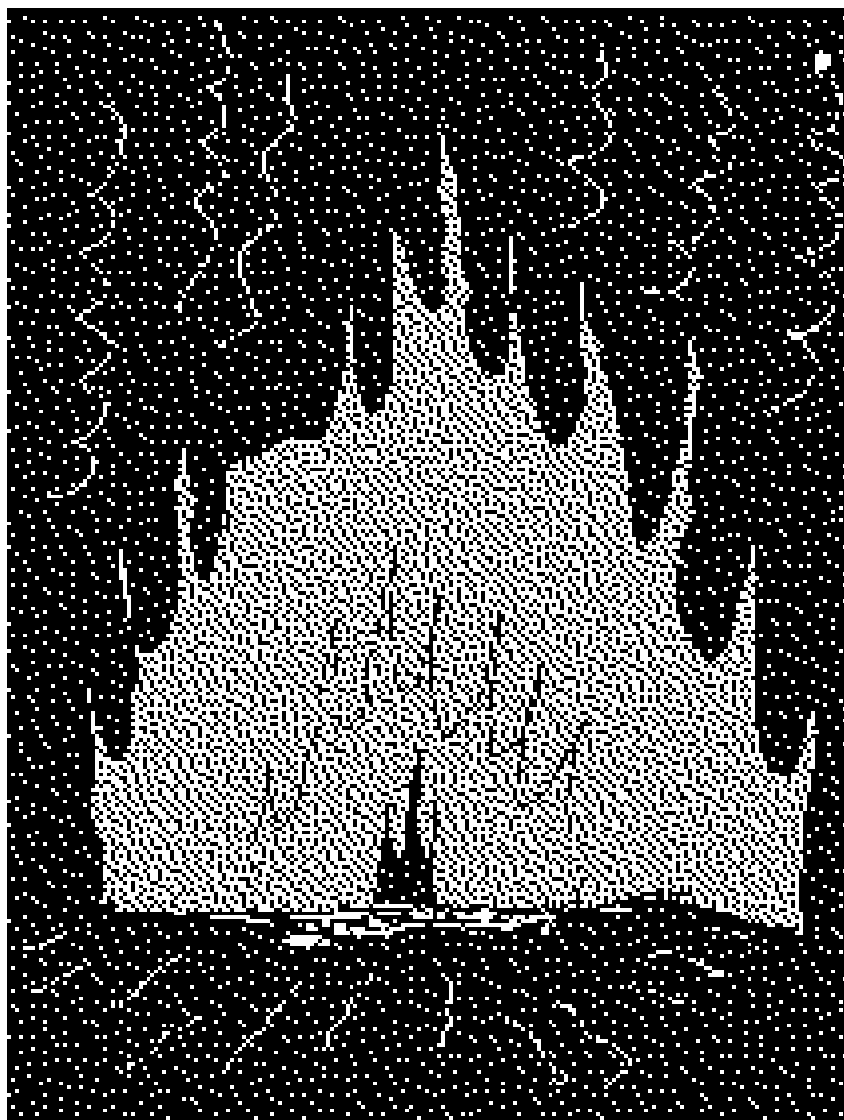
Voor W.I.M. was ik vooral met countryblues bezig maar daar ben ik eigenlijk te lang in blijven steken. Dus ben ik op zoek gegaan naar muziek die mij even sterk kon aanspreken als de strijkkwartetten van Béla Bartók en Dimitri Sjostakovitsj of de cellosuites van J.S. Bach en de strijkkwartetten van Beethoven en Schubert. Muziek die voor mij op een eenzame hoogte staat en waar ik enkel vol bewondering en deemoed naar kan luisteren. Dat werd dus W.I.M. voor mij.

Hoe kijk je nu terug op die W.I.M.-jaren?

Ach, zo rond 1983 raakte ik ook hier weer op uitgekeken, op de W.I.M. Bigband, de W.I.M. Fanfare en de jaarlijks terugkerende festivals. Het kon gewoon niet meer aan mijn muzikale honger voldoen.

Denk je dat W.I.M. er heeft voor kunnen zorgen dat mensen effectief op een andere, meer open en vrije manier zijn gaan denken en luisteren naar jazz en naar muziek in het algemeen?

Ik denk zeker dat er af en toe eens tegen de schenen van de

kleinburgerlijke goegemeente mag, en zelfs moet geschopt worden. En hopelijk heeft dat er toe bijgedragen dat men op een meer open manier is gaan luisteren naar muziek. Maar of W.L.M. daar ook echt in is geslaagd, dat is een goede vraag.

Derek Bailey zei ooit: "Freejazz en free music bestaan niet, omdat freejazz en free music onmiddellijk als freejazz of free music herkenbaar zijn, en dus eigenlijk even beperkend zijn als om het even welk ander muziekgenre".

Ik begrijp Derek Baileys probleem niet goed. Het is toch niet omdat ik een strijkkwartet als strijkkwartet herken, dat hierom afbreuk zou worden gedaan aan dat strijkkwartet? En als ik Fred Van Hove, Peter Brötzmann en Han Bennink hun prachtige 'F.M.P. 13' elpee opzet, herken ik die onmiddellijk als free music, maar daarom is die elpee toch niet minder mooi of goed? Dan moest Bailey maar op zoek gaan naar een andere benaming. Ach, misschien is het helemaal niet nodig om muziek te gebruiken om een of ander politiek of filosofisch standpunt aan te tonen.

Krzysztof Kieslowski zei over vrijheid het volgende: "In vrijheid komt de mens tot niks. Het is pas wanneer iemand zijn vrijheid opgeeft dat hij weer vat krijgt op zijn bestaan en weer het gevoel

krijgt dat hij leeft." Hij zag vrijheid als de grootste vijand van de mens. Wat denk jij hierover als vrije muzikant?

Als muzikant was ik bevoorrecht dat ik niet van de muziek moest leven, want ik heb in het onderwijs gestaan. Dus als naar mijn gevoel de ingeslagen muzikale weg mij niet meer aanstond of boeide, kapte ik er gewoon mee. Ik denk dat dat wel duidelijk is als je mijn muzikaal parcours bekijkt. Los daarvan geloof ik wel dat we ons in onze creativiteit vrij kunnen voelen, en zelfs vrij kunnen zijn, en dan maakt het niet uit of dat nu schilderen, muziek maken of wat dan ook is.

Is elke dag opnieuw naar die sax grijpen en repeteren dan vrijheid?

Maar nee, gj. Maar ik kan het niet laten.

Waarom?

Het is telkens opnieuw vat krijgen op je bestaan, dat is het.

The Tapeworm

“la plume de ma tape”

Begin 2009 meldt **The Tapeworm** zich aan het releasefront. Het label geeft weinig informatie prijs. Wat er naar buiten komt, is veelal cryptisch geformuleerd. Deze lintworm infiltreert het lichaam van de muziekindustrie van binnenuit en groeit met grote sprongen. Amper een jaar later staat de teller al op veertien releases. En niet van obscure fröbelaars; er prijken klassebakken als Philip Jeck, Stephen O'Malley en Stefan Goldmann op het palmares. Naast sonisch vertier levert The Tapeworm ook *spoken word* uitgaven van Derek Jarman en Jean Beaudrillard. Het enigma blijft de uniforme witte covers. En bovendien moet je je oude tapedeck of walkman afstoffen, want The Tapeworm - nomen est omen - brengt enkel cassettes uit. RUIS zocht The Tapeworm op en keerde huiswaarts met het volgende interview.

Om maar meteen met de meest voor de hand liggende vraag te starten: Waarom heeft The Tapeworm van bij de start gekozen voor de cassette als "weapon of choice"?

Wij hebben niet voor de cassette gekozen. De cassette koos ons. Dat vraagt om nadere uitleg: één van de Wormen had een *limited edition* cassette gekregen van Joachim Nordwall, uitgebracht op iDEAL Recordings. Dat was een prachtig artefact. Rond diezelfde tijd had een andere Worm de opdracht gekregen een installatie te maken voor een kleine maar perfecte galerie in Kreuzberg, gebaseerd op een N-de generatie videoband; wow-en-flutter à gogo dus. "Hey, dit zou geweldig klinken op cassette!". De derde Worm kreeg meteen de inval van de naam en het logo verscheen uit het niets. Een lieflijk idee, gedeeld tussen vrienden, ogenschijnlijk heel eenvoudig. En tegelijkertijd het begin van een droom.

Aangezien velen van ons een respectabele leeftijd hebben, kent The Tapeworm een zekere eerbied voor dit medium. The Tapeworm heeft warme herinneringen aan het, op jonge leeftijd, vreselijk opgewonden geraken van de ontdekking dat de singles van The Art of Noise werden heruitgebracht op cassette, en bovendien radicaal geremixed waren. Het waren complete herbewerkingen van de originele 12-inches. The Tapeworm kan zich herinneren, met de rug tegen de Muur of alleszins waar die Muur ooit gestaan heeft, na een concert in E-Werk of Tresor, de ogen te moeten knipperen tegen het keiharde daglicht van het Berlijn van de jaren '90. The Tapeworm heeft schoendozen vol mixtapes, gekoesterde herinneringen uit die tijd. En dan hebben we het nog niet over de gehele undergroundtapecultuur die springlevend was, of over de geweldige 80's uitgaven zoals AudioArts-edities, of over de back to basics: John Peel en de Top 40 met *tape trading* op de achtergrond.

Let wel: The Tapeworm is geen project van retrofetisjisten met een nostalgische waas voor ogen die een dood formaat tot leven willen kussen. Wat wij doen is, in tegenstelling tot de gemakzuchtige *communis opinio* in bepaalde kringen, niet bedoeld als een retro-chique- of boutique-label. Geheel integendeel zelfs. Wij namen goede nota van het medium, de vorm, het gevoel, de moeilijkheden, de verpakking en de beperkingen. Daaruit halen we onze inspiratie, daar raken we opgewonden van. The Tapeworm is een vraag aan alle betrokken partijen, artiesten en afnemers. De vraag om een aantal sexy restricties volmondig te omarmen.

Wie is er lid van The Tapewormcrew?

Technisch gezien zijn wij met oneindig veel miljoenen.

Wat zijn de banden tussen The Tapeworm en Touch?

Touch heeft ons geholpen voet aan de grond te krijgen, wat een verdraaid lastig gegeven is voor een worm. Mike Harding (labelbaas Touch, n.v.d.r.) assisteert ons op logistiek vlak, verkoopt de cassettes in de TouchShop, regelde de distributiedeal in de VS met Forced Exposure en meer van dat. Inhoudelijk zijn we echter een op zichzelf staande entiteit met eigen, en van Touch afwijkende, doelstellingen.

De A- en B-kant op cassettes speelt in sommige uitgaven een belangrijke rol. Ziet The Tapeworm het A- of B-perspectief in muziek en sound art als iets dat (tegenwoordig) te vaak gemakkelijk veronachtzaamd wordt, of zelfs geen onderwerp is van diepere

overwegingen?

Elke technologie heeft zijn eigen beperkingen. Uit beperkingen groeit kracht en een manier van werken rondom een "probleem". De compact disc kreeg een bepaalde speelduur en vastgestelde afmetingen mee toen Sony besloten had dat Beethovens Negende erop moest kunnen passen, zonder onderbreking. Dat was een technologische conventie, gedefinieerd door een arbitraire keuze. Je kunt veel gelijksoortige verhalen ontdekken in de geschiedenis van het vinyl; alleen al de naam van RCA Victor spreekt boekdelen.

Met de cd begon de kunst van het over een A- en B-kant verdelen van muziek aan aandacht te verliezen. Nu we dieper het iPOD-tijdperk binnenduiken, is zelfs de idee van een suite aan muziek als een geheel in een bepaalde volgorde een bijna ouderwets concept geworden. Van nature geven artiesten rekenschap van de kansen die terugspoelen bij het overwegen van de cassette als medium. Hun muziek zal worden gepresenteerd als A en B, en hun publiek heeft niet het gemak van skippen of doorjassen naar een gewenst nummer. Toen we kozen voor de cassette wilden we deze verschillen versterkt zien worden. Veel van onze artiesten hebben de A- en B-kant ter harte genomen. Sommigen zijn nog een stap verder gegaan, zoals Stefan Goldmann, wiens cassette zo is geprogrammeerd dat de suite op de A- en B-kant verschilt, maar qua beats overeenkomt, zodat nieuwe luisterervaringen komen bovendrijven, enkel en alleen door de autoreverseknop te hanteren. Een geweldig idee! Een andere geweldige plus van cassettes is dat ze veel flexibeler zijn in duur dan vinyl en toch de A- en B-kant ervan behouden. Geen wonder dat cassettes in het audiobookwereldje populair zijn gebleven.

We denderen met de kop vooruitgestoken een tijdperk binnen waarin muziek ogenschijnlijk altijd en overal op slechts een klikafstand beschikbaar is, vaak zelfs nog voor de officiële verschijningsdatum. Fantastisch, maar deze overvloed, deze vraatzucht verandert ook de manier waarop we muziek verteren. Niet langer in een verzameling, maar in een collatie aan virtuele archieven. Het valt ons op dat bij het downloaden gemak boven engagement staat; *easy-come, easy-go*. The Tapeworm maakt je het leven minder makkelijk! Dit is een compendium aan fantastische muziek van een breed spectrum aan cultartiesten. Hun werk is beschikbaar in zeer beperkte oplage, op slechts een paar plekken, op een zogenaamd dood medium. Deze tracks vind je voor het overgrote deel nergens anders en zullen niet heruitgegeven worden. Het formaat dwingt de luisteraar de werken van de artiesten te beluisteren in een bepaalde volgorde. De schijnbare onhandigheid ervan levert, zo hopen wij, een welbepaalde focus op bij de luisteraar. Er wordt opgelegd moeite te doen, zich toe te wijden aan het werkstuk en het aan het luisteren.

Natuurlijk merken we graag op dat onze levens opmerkelijk makkelijker zijn geworden door "the cloud": ftp, e-mail en dergelijke maken dit project aan de basis mogelijk. Wij zijn dan ook geen waanzinnigen die zich vastklampen aan vergane glorie. We zijn slechts geïnteresseerd te zien hoe een artiest en zijn of haar publiek omgaat met een uitdaging die voortkomt uit een aantal beperkingen an sich.

Cassettes nemen een warme plaats in binnen de herinneringen van veel mensen, bijvoorbeeld de zelfsamengestelde verzameling

tapes voor vrienden en geliefden in lang vervlogen tijden. **The Tapeworm concentreert zich erop *high art* naar het format te brengen. Impliceert deze keuze een poging tot een vermenging van *high* en *low art* met de cassette als medium? Is er eigenlijk nog wel sprake van zo'n onderscheid? Is *The Tapeworm* per se *high art* en bewust elitair, bijvoorbeeld in de zeer beperkte oplage van de cassettes?**

Hoog of laag is geen interessegebied voor *The Tapeworm*. Het gaat enkel om goed of slecht. We houden onze edities bewust beperkt omwille van vrij logische redenen. We willen een reeks verzamelobjecten scheppen, zaker. We willen ook dat de *turn-around* hoog is. Een snelverkopende release vinden we spannend. Het is echter vooral de notie van een momentum die voor ons een belangrijke rol speelt. En banaler: de lage oplagecijfers zijn een directe reflectie van het aantal dat makkelijk verkoopbaar is.

De cassette is historisch gezien een drager van *high art content*. Denk maar terug aan de AudioArts uitgaven of de eerste Touch Tapemagazines uit de 80's bijvoorbeeld. Desondanks wil *The Tapeworm* niet per se als hoge kunst gezien worden. Het is volgens ons inderdaad een gedateerd en uitgeleefd concept. Waar wij uiteindelijk om geven, is het uitbrengen van het best mogelijke product van onze vrienden, collega's en mensen die we bewonderen. Al wat telt is dat elke uitgave ijzersterk is. *The Tapeworm* droomt van een editie door Pet Shop Boys. Is dat *high art*? Zou de context het tot kunst maken?

Een vriend van *The Tapeworm*, Kamal Ackarie, bracht een paar jaar geleden een geweldige release uit. De titel was "Recovery" en het was een box van twintig coverversies: tien 7"-singles, liefdevol verpakt, uitgevoerd door de meest bekende sterren uit de avant-garde: Fennesz die A-Ha covert, Robert Lippok die een Wham!-nummer uitvoert, Ryoji Ikeda die AC/DC deconstrueert... Deze release bracht de schijnbaar incongruente relaties die er bestaan tussen de vroegste muzikale inspiraties van een artiest en hun huidige unieke praktijk verrassend aan de oppervlakte. Gedachtengrenzen bestaan niet vanuit het oogpunt van de artiest en hoeven dus ook niet uitgedumd of overschreden te worden.

Impliceert de naam *The Tapeworm* een doelstelling om het lichaam van de hedendaagse muziekindustrie te infiltreren en van binnenuit weg te vreten om zo exponentieel te groeien dat het lichaam van binnenuit wordt overgenomen? Tegelijk behoudt *The Tapeworm* een non-parasitische levenskoers. Zou *The Tapeworm* dan wellicht het best omschreven kunnen worden als een zeer specifieke en tot op heden onbekende species van lintwormen?

Wat een geweldig idee! Ik zou willen dat we dit zelf bedacht hadden. Dank.

Van spoken word tot noise tot modern klassiek en drones, *The Tapeworm* presenteert een gevarieerde waaier aan stijlen en klanken. Naar welke richting zal het labelprofiel zich in een volgende stap begeven?

Wie weet dat? De smaak van het *Tapeworm*collectief is zeer breed: van black metal tot Berlijnse techno. We hebben een "hit list" van artiesten waarmee we met lust, ziel en zaligheid willen samenwerken. En dan is er altijd nog de verleiding van het onbekende en ongekende. Momenteel zijn er zes nieuwe

cassettes in verschillende stadia van voorbereiding of afronding. En er zijn al uitnodigingen verstuurd naar anderen die we in onze tent willen lokken. We hebben als focus fantastische releases uit te brengen door fantastische artiesten op en voor een fantastisch medium. Laat ons dus afwachten wat er ons nog te gebeuren staat!

Is het denkbaar dat *The Tapeworm* ooit de overstap maakt naar andere mogelijke muziekdragers, of wordt daar nu al naar gekeken?

De leden van *The Tapeworm* (en onthoud!: we zijn met oneindig veel miljoenen) werken al op dagelijkse basis met andere media: plastic, fysiek, print, digitaal, ... *The Tapeworm* heeft een eigen habitat, een eigen biotoop. Maar nu ik erover nadenk: boeken misschien? *The Bookworm*? Jemig! Ook nog niet bij stilgestaan.

Wat staat ons nog te wachten op de aanstaande edities van *The Tapeworm*?

Leslie Winer heeft een geweldige tape klaar voor ons, getiteld "& That Dead Horse". Leslie is een bijzonder mysterie. In de jaren tachtig vond zij roem in New York als een van de eerste supermodellen. Ze was echter een *enfant terrible* en liet de modewereld voor wat ze was, raakte bevriend met Basquiat en werd de assistente van Burroughs. In de vroege jaren '90 nam ze haar enige album op onder de naam "Witch". Het was een plaat met een ongelooflijk vooruitziende blik die vele klanken van het nieuwe decennium voorspelde. En daarna: stilte. Dit zal haar eerste release sinds toen zijn.

John Butcher heeft geen nadere introductie nodig. Hij leverde een paar opnames: een kant live opgenomen in de L'Eglise Saint Merri in Parijs en een opname voor saxofoon-gecontroleerde feedback en piano. Geloof me: dit is simpelweg spectaculair materiaal. *The Tapeworm* houdt ook van pop met een scherp kantje. Uit dat contingent leverde popster Zerocrop een schitterende bijdrage: "On Tape". In mei staat een e-cassette door Edition Mego's eigen Peter Rehberg op stapel, orenschiijnlijk hetzelfde nummer op beide kanten, maar is dat wel zo? En ten slotte komt er een uitgave door Fennesz aan.

***The Tapeworm* is online te vinden per www.tapeworm.org.uk**

FRI 16/04
Deerhoof
 EXCLUSIVE ROOFTOP CONCERT
 LIMITED CAPACITY

SAT 17/04
 The Go! Team
 So Cow
 Gorge Trio
 Father Murphy
 Paolo Pandolfo
 Chad Popple
 Baaba
 Divorce
 Anabel's Poppy Day

SUN 18/04
 Deerhoof
 Talk Normal
 The Kids
 Ben Butler and Mousepad
 Daan Vandewalle
 Hoquets
 Leonid Soybelman
 L' Ocelle Mare

www.soniccity.be
www.dekreun.be

CURATED BY
Deerhoof

DE KREUN
 Conservatoriumplein, Kortrijk

Mark Boombastik
 Plastik lieb 7"

Stefanie Rassin
 Asmus Tietchens
 3 Wishes 7"

Norbert Möslang
 & Ralf Wehowsky
 Einschlagskrater 7"

www.meeuw.net

april/juni x 2010
www.netwerk-art.be

NETWERK /
 centrum voor
 hedendaagse
 kunst

MUSIK FÜR BARBAREN UND KLASSIKER

Sean Dower x Staalplaat Soundsystem x
 Joris Van de Moortel x Els Viaene x Stevie Wishart

Tentoonstelling za. 24.04 > 12.06 x open woe. t/m za. 14:00 > 18:00

Opening za. 24.04 x 20^h

STEVIE WISHART

Concert op opening za. 24.04

Netwerk/centrum voor hedendaagse kunst x Houkaai z/n, B-6000 Aalst x T +32 (0)53 70 97 73 x
 F +32 (0)53 70 97 72 x info@netwerk-art.be x info & tickets 053 70 97 79 x Op concertavonden tentoon-
 stellingen open 14:00 > 22:00

**“Ik ben traag en
experimenteer
veel”**

Ooit raken we wel eens uitgepraat over muziek. Zeker als het internet plots uitvalt en alle labels failliet zijn. Tot die tijd blijft Ruis tevergeefs e-mails sturen naar artiesten op zoek naar grote filosofische concepten. Muziek is meestal vluchtig en niet bestand tegen de rede. Zo doen grote woorden vaak afbreuk aan de oorspronkelijke beleving. Dat is eigen aan muziekjournalistiek. Misschien moeten we gedichten beginnen schrijven. Als je met je mond vol tanden staat, en helemaal geen zin hebt om dat gevoel in droge woorden om te zetten, gebeurt het dat je op iets gebotst bent. De muziek van **l'Ocelle Mare** is daar een voorbeeld van. Het solovehikel van de Fransman Thomas Bonvalet leunt zachtjes, maar prikkelbaar tegen het transcendentale. En vraag maar niet waarom. Koop gewoon een plaat van de jongen, of kom op 17 of 18 april naar het Sonic Cityfestival in Kortrijk. Ter voorbereiding leest u hier nog wat triviale informatie.

TEKST: Steve Marreyt

L'Ocelle Mare?

Een "ocelle" is een ronde vlek die op een oog lijkt. Je vindt ze op de vleugels van vlinders of de pels van sommige wilde dieren. Een "mare" is een vijver. Dus l'Ocelle Mare zou zoiets kunnen zijn als een "valsogige vijver". Of toch iets dat daarop lijkt.

Je speelde vroeger bij Cheval De Frise, een opzweepend mathrockachtig gitaar-drum-duo. In l'Ocelle Mare probeer je met banjo, akoestische gitaar, een resem effecten en akoestische prullaria muziek tot de essentie te herleiden. Vanwaar die shift?

Er zat een jaar tussen het laatste concert van Cheval De Frise en mijn eerste solo-optreden. Ik voelde de nood om *tabula rasa* te maken. Dat overkomt me wel vaker. Ik kom tot de beste resultaten als ik kan reageren op iets, ondergedompeld in een toestand van contradicties. In de laatste jaren van de groep geraakten we in een soort *overdrive*. Alles werd luider, hysterischer, meer spektakelgericht. We hadden een soort van efficiëntiecultus ontwikkeld waar ik me aan begon te ergeren. Ik wilde muziek maken die de elementen van Cheval De Frise overboord gooide: onopgeloste vormen met plaats voor twijfel en kwetsbaarheid, en zonder machines of vervorming. Mijn vroege solowerk is dan ook puur akoestisch met grote variaties in dynamiek. Ik wilde dit ook combineren met alledaagse geluiden, om het elementaire ervan te benadrukken. Het was een erg vruchtbare periode voor mezelf, maar nu ben ik er al weer een beetje van aan het terugkomen. De dingen zijn weer aan het veranderen.

Ook de ruimte krijgt een belangrijke rol toebedeeld in je opnames.

Ik werd hoe langer hoe gevoeliger voor mijn omgevingsgeluiden. Op een gegeven moment begon ik er mee te interageren. Ik hou ervan om te luisteren en mezelf binnen een soundscape te integreren. Dat doe ik wel enkel bij opnames. Een concertsituatie is nog steeds iets volledig anders. Hoewel ik ook erg gevoelig ben voor wat er gebeurt in een concertruimte voel ik me nog steeds gedwongen om iets of iemand te imponeren.

Hoe moeilijk is het om de ruimte in een opname te vatten?

Je moet erg goed opletten en ook flexibel genoeg zijn om de omgevingsgeluiden te omarmen.

Wat is de verhouding compositie-improvisatie in je muziek?

Er is niets geïmproviseerd. Ik ben daar helemaal niet goed in. Ik ben nogal gehecht aan details en breekpunten. De vorm kan wel geherinterpreteerd worden. Soms hercomposeer ik dingen, afhankelijk van de context. Daarom klinken mijn nummers niet hetzelfde op het podium als op plaat. Wat er ook gebeurt, ik ben heel erg traag en ik experimenteer veel.

Zijn er bepaalde artiesten die je op dat vlak rechtstreeks beïnvloed hebben?

De bevriende muzikanten met wie ik wat tijd heb kunnen doorbrengen zijn in die zin allemaal erg bepalend geweest. John, Ed en Chad van Gorge Trio, Momo en Cesar van Radikal Satan, mijn oude vrienden Simon Quéheillard en Mccloud

Zicmuse ... Eigenlijk is het meer een constellatie van invloedrijke personen dan echte directe muzikale invloeden.

Je leeft in Ribérac in het zuidwesten van Frankrijk. Is er daar een locale scene?

Nee, ik leef daar volledig geïsoleerd. Ik woon in een hut in de bossen zonder stromend water of elektriciteit. Mijn ouders wonen in dezelfde streek, dus die zie ik regelmatig, maar er zijn hier geen andere muzikanten of dichte vrienden. Ik heb wel enkele jeugdvrienden, maar die zie ik niet zo vaak.

Is het door je levensstijl dat je met die omgevingsgeluiden bent gaan werken?

Dat project is traag gegroeid in mijn hoofd, lang voor ik echt kon leven waar ik nu leef. Die open luisterhouding is er geen direct gevolg van, het is een zeer gestage bewustwording. Mijn manier van luisteren is trouwens ook dezelfde in een urbane context.

Naar welke muziek luister je momenteel?

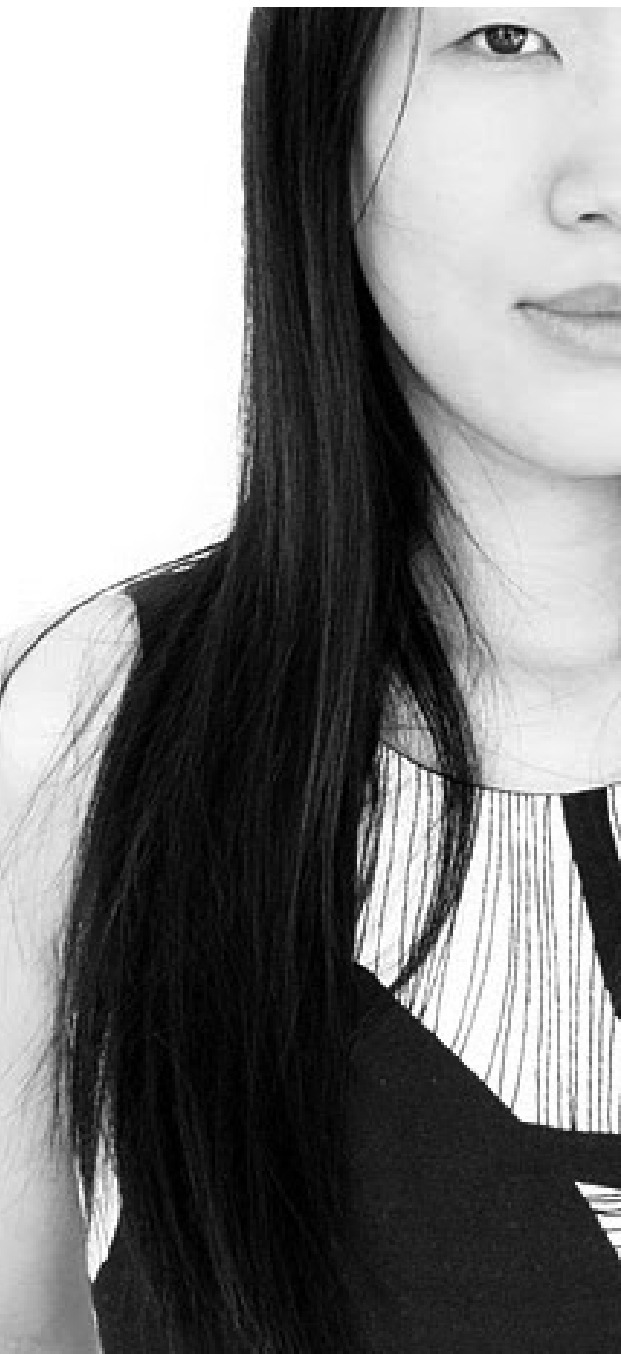
Mijn walkman heeft een paar maanden geleden de geest gegeven, dus ik luister momenteel bijna niet naar muziek. De laatste dingen die daar in zaten waren Harold Budd, Abner Jay, Michael Hurley, Gurdjieff, Burzum en oude Morbid Angel.

Frankrijk heeft fantastische experimentele muziekgeschiedenis geschreven in de jaren zestig en zeventig. Hoe zie jij experimentele muziek in Frankrijk vandaag?

"Ik ben van mening dat Frankrijk een extreem conformistisch land is. Mensen zijn zo bang van rarigheden, zo bang om uitgelachen te worden, dat ze geen risico's nemen. Er is te weinig radicaliteit. De Franse cultuur irriteert me mateloos.

Is dat geen algemeen Europees fenomeen?

Ik kan enkel spreken voor Frankrijk en zijn republikeinse tradities. Als we conformisme en individualisme als tegengestelden zien, kan ik hier enkel van een soort republikeins conformisme spreken. Dingen worden direct geïstitutionaliseerd. In de Franse kunstgeschiedenis gaat het altijd over groepen, met dogma's en manifesten. Excentriciteit en individualisme worden zelden goed onthaald. Als je het spel van die instituten wil spelen, moet je evenveel compromissen sluiten als op de vrije markt.

Tomoko Sauvage

Tomoko Sauvage is een Japanse elektroakoestische muzikante die momenteel in Parijs woont. Haar instrumentarium bestaat uit water, porseleinen schaaltes, metaaldraad, houten stokjes en hydrofoons. 24 april speelt Sauvage in de Chapelle Saint-Roch in Luik, de dag erna in Les Ateliers Claus in Brussel

Sri T.R. Mahalingam - Flute (AIR)

Carnatische muziek (Zuid-India) lijkt minder over technische virtuositeit en complexiteit te gaan dan Hindoestaanse muziek (Noord-India). Ze is ook rustiger en smaakvoller. De sereniteit van de Carnatische meester T.R. Mahalingam is uitzonderlijk. Zijn fluit klinkt echt als vogelzang. Ik denk dat het sowieso allemaal over zingen gaat. Het gaat over eenvoud, speelsheid en vrijheid, vanuit een volledige beheersing, maar het klinkt bijna bovennatuurlijk. De stiltes die hij gebruikt kunnen soms choquerend zijn. Mijn Indische muziekleraar vertelde me overigens dat zijn naam, Mahalingam, "grote eikel" betekent.

Anayampatti Ganesan - Jalatarangam

Twee Indische platen in een top vijf correspondeert niet echt met de verhoudingen in mijn platenkast, maar ik wil graag iets vertellen over dit zeldzame en uitstervende Carnatische instrument. De jalatarangam is een instrument dat uit twintig met water gevulde porseleinen schalen bestaat en bespeeld wordt met bamboestokken. In het hedendaagse India is het geluid ervan te delicaat geworden, en de look te primitief om te kunnen overleven. Ik zag de tanende populariteit ervan toen ik Chennai bezocht voor een Carnatisch muziekfestival. Dit is een megafestival met duizenden concerten dat elke dag om vijf uur 's ochtens begint en dat zes dagen na elkaar. Anayampatti Ganesan is de laatste meester van dit instrument. Ik zag een

concert van hem in Parijs in 2006. Daarna ben ik zelf met schalen en water beginnen spelen, al staat dat ver af van het originele instrument. Het was fantastisch om hem te ontmoeten in zijn huis in Chennai, waar hij speciaal een privéconcert voor me speelde.

Terry Riley - Persian Surgery Dervishes (Orkhestra)

Toen ik piano en keyboards speelde, probeerde ik altijd Terry Riley te kopiëren. Dat heeft enkele jaren geduurd, dus ik ben erg door hem beïnvloed. Om het niet te hebben over zijn invloed op mijn interesse voor Indische muziek. Het feit dat hij ook een machtig jazzpianist is (hij speelde piano voor Chet Baker) maakt hem voor mij specialer dan andere minimalistische componisten. Dit is een dubbelalbum met live performances tussen 1971 en 1972. Net zoals andere opnames uit die periode improviseert hij hier met keyboards en tapeloops. Ik ben geïnspireerd door heel wat elementen hieruit - de relatie tussen het melodische en het ritmische, de repetitie en de traag opgebouwde extase, de raga-geïnspireerde frasering, de nachtenlange performances enz.

Alice Coltrane - Ptah, the El Daoud (GRP Records)

Nog een pianiste die me erg beïnvloed heeft. Ik heb het geluk gehad om haar laatste concert in Parijs te zien. Ik had nog nooit noten horen spelen. En opnieuw: India. Coltrane was spiritueel toegewijd aan India. Het is moeilijk om maar een plaat van haar aan te raden. Ik hou persoonlijk nogal van haar simpele arrangementen voor pianotrios. Een van haar beste werken is "Turiya en Ramakrisna" op de plaat "Ptah, the El Daoud". Ik denk dat er iets waterachtigs in haar pianogeluid zit: vloeibaar, doorzichtig, arpeggio's...

Yellow Magic Orchestra - BGM (EMI)

Momus vroeg me ooit om een interview te doen over mijn muziek als zijnde rebels en antipop, maar eigenlijk hou ik van popmuziek. Akiko Yano bijvoorbeeld, een fantastische Japanse singer-songwriter. Of Yellow Magic Orchestra, de bekende Japanse technopopband waarin Yano keyboards speelde. Ik zit al de hele dag naar haar platen te luisteren om te weten welke ik hier zou beschrijven. Ik heb uiteindelijk voor 'BGM' uit 1981 gekozen. Ik heb die plaat op vinyl en ze klinkt geweldig. Mocht je deze plaat niet vinden, dank kun je op YouTube luisteren naar een nummer dat 'Camouflage' heet. Los van dit alles herinner ik me nog goed dat we met de klas een dansje deden op 'Rydeen', tijdens het sportfestival van de basisschool.

Werkloze onnozelaars

Een donkere nacht in de catacombes van het KRAAKkantoor voor een recensiesessie met K, S en B. Op het programma staat deze maal een breed palet van geluidsvervoering. De wakkige muren en kille lucht weerhouden het trio er niet van zo positief mogelijk te blijven. Dat kan aan het kwaliteitsbier liggen, of aan de goede selectie dezer maand.

Uncle Woody Sullender & Seamus Carter - When We Get To Meeting (dead ceo)

anjo- en mondharmonicaduo dat hun folkroots, uit respectievelijk North Caroline en Engeland, demonstreert en haperend terug in elkaar vijs met behulp van hedendaags experiment en minimalisme. Dat levert een melancholische soundtrack op voor moderne hobo's.

K: We gaan niet te veel drinken zeker vandaag, dat ze weer niet beginnen zagen op de KRAAKblog.

Verse tripel Karmeliets worden aangevoerd.

B: Die werkloze onnozelaars op de blog kunnen mijn piemel zoenen. *Cheer up, dudes!* Wat staat er op eigenlijk? Een goede intro van de avond precies. De perfecte soundtrack voor een zwelgpartij met Karmeliet.

S: Ja, een stuk beter dan het vorige dat ik hoorde van Woody Sullender. Die plaat is precies een lange zoektocht naar een goed folknummer... dat ze uiteindelijk niet vinden maar wel een goede plaat oplevert.

Talk Normal - Sugarland (Rare Book Room)

Nu-no wavenoiserock door twee meiden uit Brooklyn. Magick Markers en oude Sonic Youth liggen vaak op de loer.

S: Niets speciaals eigenlijk hé, maar absoluut niet slecht.

B: Volledig mijn ding! No wave, gitaarnoise en dan nog door twee meiden. Straffe plaat. Heel benieuwd om ze straks live te zien. De zeventiende in Brussel en de achttiende in Kortrijk. Ik denk dat ik naar allebei ga gaan.

Former Ghosts - Fleurs (Upset The Rhythm)

De nieuwste hipstersynthpopsensatie van Freddy Ruppert (This Song Is a Mess but

So am I), Jamie Stewart (Xiu Xiu) en Nika Roza (Zola Jesus). Zoals het hoort ook de bijhorende jarentachtiginvloeden met synths, drumcomputers, casio's en semi-drieste vocalen.

S: Het begint toch allemaal wel een beetje op elkaar te lijken die 80's geinspireerde downer pop.

K: Ja, maar de vocals van Zola Jesus zijn wel echt goed.

S: Zeer zeker, beste vriend, maar geef mij dan toch maar haar solowerk, de donkere versie van US Girls. Ik geloof dat ze op tour komen binnenkort.

B: Het is toch wel een beetje homomuziek

S: Depressieve homomuziek.

Eigenlijk een beetje de Amerikaanse hipsterpopvariant van Guido Gezelle. Geef mij dan toch maar het echte werk. Dien avond en diene Roze.

The Misz - Eddy Merckx (Onderstroom)

elpeeheruitgave van een Belgische newwavesynthpopcassette uit 1985 vol teenage angst. Opgevestigd uit de tamelijk obscure cassetteunderground van die tijd. De nummers zijn van wisselende kwaliteit (met name de lyrics), maar toch een bizar document het uitchecken waard.

K: Wat voor brol is dat?

B: Precies mislukte Anne Clark. Van die dingen werden er veel gemaakt gemaakt in de jaren '80 volgens mij. Ik zie niet echt in waarom dit moest gereissued worden.

S: "Het Is Geen Werk" is wel een scheef nummer. Ze hadden beter meer van dat soort nummers gemaakt. Ik kijk wel uit naar de volgende releases op dat label: een 2lp van De Brassers, De Kommeniste, Aroma Di Amore ...

Die Anarchistische Abendunterhal-

tung - The Shepherd's Dream (Radical Duke)

De terugkeer van DAAU als kwartet! Vijf lappen van traag en donker modern klassiek met cello, klarinet, accordeon en contrabas. Waarschijnlijk de meest beklijvende plaat van het collectief sinds hun debuut uit 1995.

S: Niet gedacht dat die mannen ooit nog zo'n plaat zouden maken. Dit is weer de klassieke vibe van hun debuut. Die heb ik griegedraaid. Vanaf *We Need New Animals* heb ik die groep niet meer gevolgd. De fusion met elektronica was niet aan mij besteed, maar dit vind ik echt goed.

B: Ja, heel mooi. En heel mooi uitgegeven in dat houten kistje met die tekeningen bij. Wel duur om als promo overall heen te sturen waarschijnlijk.

K: Er zit een lege cd-hoes die je kunt vullen met een extra live-cd na een van hun optredens. Dat is wel een goed idee. Ik zou ze nog wel eens live willen zien. Ferm!

Simulacra - There Is a Fountain Filled with Blood (Consouling Sounds)

"The main motif of the new album is a fountain filled with blood that symbolizes the source of death, the place we constantly head on in our gloomy existential pilgrimage." Vrolijk word je niet van dit darkambientproject uit Denderleeuw. Voor de rest vooral veel van wat je van dark ambient kan verwachten. Donkere, slaapwekkende soundscapes.

Na vijf minuten begint iedereen gelijktijdig te geeuwen.

K: Crap!

S: Jammer. Tsja, dark ambient hé. Volgende!

John Butcher - Invisible Ear (Weight of Wax)

Reissue van het 2003-album van Butcher op het Fringeslabel. Feedback en experimentele

saxtechnieken.

K: eai! Eindelijk! Dit is waarlijk een far-out cd! Butcher trekt hier langs alle grenzen en laat de traditionele speelstijl volledig links liggen: hij speelt sax onderwater, focust op de adem en de lucht zelf in plaats van op noten ... Hij kleedt de muziek volledig uit. Heel mooi.

S: Ik vind dit ook wel indrukwekkend, maar dat zijn van die pipo's die ik liever live zie spelen dan dat ik er een plaat van opzet. Ik heb dat bijvoorbeeld ook bij Nmperrign. Heel boeiend maar eerder een live-ervaring.

K: Daar ben ik het niet per se mee eens, vrind, maar dat zal iets persoonlijks zijn.

S: Ja, het is niet dat ik nooit zo'n muziek opzet thuis, maar ik moet wel heel hard in de mood zijn. Na een dagje werk heb ik liever een streepje Elvis of Hapshash & The Coloured Coat Featuring the Human Host and the Heavy Metal kids, om er zo maar willekeurig twee op te noemen. Maar zeker een interessant figuur deze Butcher, en eigenlijk ook wel echt een goede plaat.

No Fun Acid - This Is No Fun Acid 3 (geen label)

Carlos Giffoni ruilt de noise in voor acid house. Felle dansblubber met de acidgeluiden volgens het boekje maar een No Funattitude.

B: Hemeltje, wat was me dat gisteren in De Witte Zaal! Waarlijk een feestje.

K: Ja, een hele goede set van Giffoni.

S: Ik heb hem liever als acid houser dan als harsh noiser.

B: Het is precies hetzelfde als zijn set gister

S: Ja, dat was ook de bedoeling. Het was een set die bij deze plaat hoorde.

Toen ik dit voor het eerst hoorde op MySpace was ik niet bepaald onder de indruk, maar dit is vette boel.

les ateliers claus

ruerickstraat 15 1060 st. gilje brussels info: 0478 235 087 www.lesateliersclaus.com

03.04 VR VE 21:00	JEAN-LOUIS (fr) ANIMUS ANIMA EPILEPTIC GRAMOFON <i>jazz & improvisation</i>
10.04 ZA SA 21:00	LA FILATURE & SUBLIMINAL TOY CRASH PRESENT DRIFTING BEARS COLLECTIVE CEDRIC STEVENS FAN CLUB ORCHESTRA <i>album presentation</i>
17.04 ZA SA 21:00	TALK NORMAL (us, rare book room) + SUPPORT <i>80's sonic youth galore with a brooklyn twist</i>
23.04 24.04 FRU & SAT 21:00	CARTE BLANCHE BAUDOUIN LE JAER + SYLVIE STROSSER, KOBAYASHI, BENJAMIN GLOBEUX, SARAH PIETTE, KYUNG-A RHYU, ... <i>two nights of contemporary and improvised music</i>
25.04 ZO DI 16:00	SIESTA SESSION #21 TOMOKO SAUVAGE (jap/fr) <i>singing bowls & deep listening</i>

FAUST (DE)

• MASTER MUSICIANS OF BUKKAKE (US)
• HELLVETE • DJS **B-TUNED FESTIVAL III**

NIJDROP.BE

VRUJ 23 APRIL
NIJDROP OPWIJK

NEXT B-TUNED
04/06: WOLF EYES (US)
• MORE TO BE CONFIRMED

NIJDROP BE
STAD ANTWERP
ClubGround
WIN FOR LIFE
NIJDROP
TV

SCHELDAPEN

Donderdag 1 april
BAL MASQUÉ
THE SAPIENS
MON-O-PHONE
NAKED WITH YOU
KOALA
YAH TARARAH
GOLDFOX
JANTJESBROODDOOS
TONIC + Special guests
Start: 21u

Zaterdag 3 april
13 JAAR ULTRA ECZEMA !
PETER FENGLER (NL)
PIERRE ELITAIR
TOXOPLASMOSIS (USA)
ALEX DUMITRAN (GER)
JACQUES BELOEIL (FR/UK)
DJ Raphael
DJ Daniel
Start: 21u

Vrijdag 9 & Zaterdag 10 april
LATZI JONES - CUARADIO (try-out)
+ Volkkeuken international (enkel vrijdag)
ism Opvangcentrum Rode Kruis Linkeroever
Deuren vrijdag: 19u, zaterdag: 15.30u

Zaterdag 24 april
KAKBEK VII: License to Kak
INTERNET2 (ESP) En kak bij de vleet !
Start 21u

Donderdag 29 april
SLA DAG
PILES / DEADSETS / THE VALLEYHAWKS
VORTIGYN / THE GREEN MICHELLES
SILVER RIVER SWING ORCHESTRA
Dj Tommy
Die Hard 3
Dj Benny
Start: 20u

Donderdag 6 mei
TRANS AM (VS)
LAZER CRYSTAL (VS)
Start: 21u

Zaterdag 8 mei
EUGENE CHADBOURNE (VS)
Start: 21u

WWW.SCHELDAPEN.BE
D4HERBOUVILLEKAAI 36 / 2020 ANTWERPEN

STAD ANTWERP
A
A

Comus: Out Of The Coma

TEKST : Hans van der Linden

What is a Comus song?

It's got to have the right subject matter, not necessarily blood and guts, but [...] spiritual and otherworldly. Or on the other hand it's got to have something really gutsy and a little bit nasty and slightly malevolent and threatening, and lots of fast-moving, unusual chords fit the bill...

Bobby Watson, *The Wire*, 304 (juni 2009) p. 37

First Utterance

Comus' debuutalbum uit 1971 is een muzikale mijlpaal. Met een voornamelijk akoestisch instrumentarium, bestaande uit ondermeer gitaar, fluit, hobo, viool en bongo's, en extreme stemmen smeedt de band maar liefst zeven melodieuze parels die progressieve rock, folk, bizarre stemmen en oosterse invloeden tot een explosief geheel vermengen dat na bijna veertig jaar nog steeds uniek klinkt.

De band legt na een kort bestaan van 1968 tot 1972 de boeken neer om zich enkele jaren later met enkele nieuwe leden te herenigen, wat in 1974 leidt tot "To Keep From Crying", de zwanenzang die helaas veel van de spanning van Comus' eersteling mist.

A Mask Presented At Ludlow Castle, 1634

Dit gedicht van John Milton is eveneens bekend onder de naam 'Comus'. De rode draad doorheen het gedicht is de vernietiging van de onschuld. Comus is een ontaard wezen dat in donkere bossen jacht maakt op een daar achtergelaten dame. Wat begint met zachte, bedwelmende muziek, ontaardt al snel in een gitzwarte realiteit.

Deze duistere verhaallijnen duiken eveneens op in Comus' excentrieke liederen.

Het lijkt haast logisch dat Current 93's David Tibet een fervent aanhanger is die, naast een cover van "Diana", blijkbaar zijn album "Earth Covers Earth" uit 1988 eerst tot "Second Utterance" wilde dopen.

Comus bizniz galore

Friday, February 05, 2010

Well, here we all are.....ensconced (I think that's how you spell it), in the studio but not necessarily all at the same time, and it's all going pretty well...

New material is being captured for posterity, and we think/hope you'll like it!

Band members not needed at any particular moment, are practicing in various rooms of the big flat here, apart from me who's doing this, and a bit of other Comus business.

Speaking of which, another great piece of news is that we have just signed a deal with Omerch, the merchandise company run by black metal monsters and Comus fans, Opeth. So, very soon, we should have a new range of t shirt designs, hopefully including the Melloboat poster image (the air guitar man), plus an improved version of the classic First Utterance figure design, the Melloboat DVD design, and one or two others. Will let you know of course when these come online at the Omerch site.

There is also talk (again!), of a London date, but my lips have to remain sealed at the moment. This will be great if it comes off, and it's looking reasonably likely at the moment.

And of course Roadburn in Holland is just around the corner, but all tickets are sold I'm afraid! If you're going, it'll be great to see you.

Bobbie

Melloboat festival (2008)

In Comus' excentriciteit zit eveneens een flinke portie gothic verweven. Om die reden is de band ook tamelijk populair bij fans van black en death metal. Zie bijvoorbeeld Lars Mikael Åkerfeldt, zanger/gitarist van het Zweedse Opeth die bijvoorbeeld Comus' tekst "... my arms your hearse" als platentitel gebruikte. Maar er is meer. Als Åkerfeldt gevraagd wordt om in 2008 op het Melloboat festival te spelen, geeft hij doodleuk als voorwaarde op enkel te willen spelen als de organisatoren Comus tot een reünie kan overhalen. En zo geschiedt. De bijpassende DVD toont trouwens aan dat Comus de tand des tijd met glans doorstaan heeft.

Out of the Coma

De bezetting van de hervormde band is die van tijdens de opnames van "First Utterance". Enkel Rob Young, verantwoordelijk voor fluit, handdrums en hobo wordt vervangen. Young resideert al een hele tijd in Noord-Amerika waar hij vliegsimulatieprogramma's ontwerpt. Hij is vervangen door Jonathan Seagroatt, de man van Bobbie Watson. In het voorjaar wordt er zelfs een nieuwe EP verwacht, waarop ondermeer het passend getitelde "Out Of The Coma" te vinden zal zijn, een nummer waarvan de uitvoering in de St. Clement's Church te Manchester op 27 juni 2009 intussen op YouTube circuleert.

Comus speelt op 16 april op het Roadburn festival in Tilburg. <http://www.comusmusic.co.uk/>